

**Ὁ χορός τῆς Βουλῆς
καὶ ὁ τραλλὸς Φασούλης.**

Φ. — Ἐπῆρα, Περιμένο μου, στοῦ Παλατοῦ τὸν μπάλο,
ἐπῆρα καὶ στοῦ Παρνασοῦ, στὸν ἕνα καὶ στὸν ἄλλο,
καὶ ἐξόμνησα κάθε μικρὸ, κάθε μεγάλο μῦτο,
καὶ εἶπα νὰ πάω κατ' αὐτὰς καὶ σ' ἕνα μπάλο τρίτο.

Ἐξημέρωσε Δευτέρα,
ἠλιόλουστος ἡμέρα,
καὶ στοὺς ὁρόμους τριγυρνοῦσα
καὶ ἀπὸ τὴν Βουλὴν περνοῦσα.

Τότε δίχως νὰ τὸ θέλω,
Περικλῆ μου Σγαραεῖο,
μπῆμα μέσα καὶ θωρῶ
ἕνα σπάνιο χορῶ.

Βρὲ καλῶς στὸν Φασουλή,
μοῦ φωνάξανε πολλοί,
ὅπου μπάλο δὲν ἀφίνει.

Κι' ἦλθε τώρα καὶ εἰς αὐτὸν
τὸν κυρίων Βουλευτῶν,
ὅπου χαλασμοὺς θὰ γίγη.

Τι χορὸς μᾶς περιμένει ! ..
ὁ Μπουφιῆνης προσκαλεῖ,
ἐρχονται προσκεκλημένοι,
μὰ καὶ ἀπροόκλιτοι πολλοί.

Μέσα' στῆς Βουλῆς τὸν μπάλο, πῶχει γλώσσα σὰν λεπίδα,
καρβαλιέρους μόνον εἶδα,
καὶ' στῆς γύρω γαλαρίας
βλέπω μερικαῖς κυρταῖς,
μὰ' στὴ σάλα τοῦ χοροῦ, Περικλῆ μπουμπουσιαμένε,
ἦταν μία μοναχά... Φωροκόστηνα τὴν λένε.

Μὰ τί λέπει πῶς τὴν πῆρα
καὶ μ' αὐτὴ τὴν κατομορία !

Τι τραβοῦσε, Περιμένο, τί τῆς ἔκαναν τῆς μάφης ! ..
καὶ ἦταν μία κοκκαλιέρα, πῶς ἀπαιτῶς τέτοια ἄδερφης.

Τὴν ἐκύνταζαν μὲ γέλοια,
καὶ ἔσεργε πολλὰ κουρέλια,
νομοσχέδια ποικίλα, πῶς γεννοῦντα παροξυσμούς,
περιφέρειαῖς ἐθρείαῖς καὶ προῖπολοισμούς.

Τῆς εἰχτήσαν χορευταὶ
καὶ Ἰππογοῖ καὶ Βουλευταί,
κόσμος ἐπελάγανε, ἀνοητὴν ἔσπευον
καὶ φοροδοσε παγετὴ
καὶ ἀπ' τὸ κρῶσ' πάγωνε.

Εἶδα νεκολεῖ' στοὺς μπάλους,
τοὺς μικροὺς καὶ τοὺς μεγάλους,
ἀλλὰ τέτοιο, Περιμένο, τῆς ἐσχάτης συμφροῆς
δὲν ἀπῆντησα ποτὲ μου σὰν καὶ τούτης τῆς κυρῆς.

Κουδουνηθὸ μεγάλος κρῶτος,
καὶ ὁ Κορφήτης πρῶτος πρῶτος
μὲ νορμάκι λιγαρὸ
μπταινε μέσα' στὸ χορῶ.

Χάνονται γὰρ τὸνομό τῆς,
καὶ ὁ καθένας προσπαθεῖ
νὰ τῆς γίνεταί κουρέλι.

Μπλιέται τὸ φόρεμά τῆς
μέδ' στοῦ Κόντε τοῦ σπαθὶ
καὶ ὅλο γίνεται κουρέλι.

Τέτοιο φόρεμα, καὶ μένε, πορὸς ἂν μὴν τὸ κλάγη ;
σαραγαμὸς πολλὸς καὶ θρήνος,
καὶ ὁ Σιμπούλους ἐκείνος
πέφτει μία σακορράρα καὶ πηγαίνει νὰ τὸ ράφη.

Μία ράβει, θεὸ ἐξιδνεῖ,
καὶ τῆς τὸ φρενομπαλόνει,
καὶ φωνάξει τοῦ χοροῦ
ἕνας καὶ ἄλλος πατριώτης :
γεγὴ σου, ράφει τοῦ καιροῦ,
ποῦχεις σακορράρα πρώτης.

Χάσκουν μούτσουνα τρανά,
καὶ ὁ Πρωθυπουργὸς ἐξανά
τὴν ἀρπάξει, τὴν χορνεῖ
κορδαμένους, φτερωτὸς,
τὴν ζαλλεῖ καὶ τὴν ρεβει,
πῶς τῆς ἔρχεται ἐμετός.

Δὲν ἀντέχει δὲν καὶ αὐτὴ
μ' ἕταν τέτοιο χορνετὴ.
Πέφτει κάτω ζαλιωμένη
καὶ τῆς κάκων ἐντριβῆς...
Φωροκόστηνα καὶ μὴνη,
τεῖλαι τοῦτα πῶς τραβῆς ;

Π. — Βρὲ ταιροῦτὴ Φασουλή,
τῆδες τοῦτα πῶς μοῦ λές ;
Φ. — Τῆδα, φιλὲ κουρέλι,
καὶ ποιήσθηκα χολαῖς.

Π. — Λέγε μου καὶ γι' ἄλλα τώρα
νὰ μὲ πάρηγ τα' μαρά...
Φ. — Τὸ λοιπὸν ἢ Μαντααρῶρα
μὲ τριφίματα πολλὰ
ἦλθε πάλι' σὺ καλὴ τῆς,
καὶ τὴν χόρνευε σὰν πρῶτα
ζωηρὸς ὁ Στρατηλάτης
μὲ σπαθὶ καὶ ρεζιγκάτα.

Π. — Τὸ λοιπὸν ἢ Μαντααρῶρα
μὲ τριφίματα πολλὰ
ἦλθε πάλι' σὺ καλὴ τῆς,
καὶ τὴν χόρνευε σὰν πρῶτα
ζωηρὸς ὁ Στρατηλάτης
μὲ σπαθὶ καὶ ρεζιγκάτα.

Τὸ λαμπρὸς χορὸς καὶ ἐκείνος, ἕταν βλέπω καὶ τὸν Πάλλη...
λαθρὸς τὴν ἀκολοῦθεῖ,
καὶ ὅλοτα προσπαθεῖ
στὸν ἱππότη τῆς Κερκίρας μὰ τρικλοποδιὰ νὰ βάλῃ.

Τοῦ χοροῦ βαστοῦν τὸν χρόνον
βλοητοῦσα καὶ κλαρῶνα,
καὶ τὸν ἔδουσα μὲ πόνο
νὰ μιλῇ' στὴν μπαλαρίνα.

Συμφροῖα μου καὶ ὄϊμ !
στρέφει ἴγιο καὶ σ' ἐμὲ,
οἶζε μάτρω λιγομένα.

“ Άλλαξε, κυρά μου, γνώμη,
 κ’ ἐνθουμήσου γδὲς ἀκόμη
 πὼς ἔχθρεςεῖς μ’ ἔμένα.”

“ Ἄστα τοῦτα τὰ γενιάχα
 κ’ ἔλα φίλα μὲ στὰ μάτια.
 “ Ἐλα πάλι, πέρδικά μου,
 ‘στ’ ἀγναλῆχα τὰ δικά μου.”

Γιὰ χατήρι σου, κυρά,
 ἔθριτα τὰ πατερά,
 κ’ ἐπαροῦσα σὶν Ἀδὴλ
 γιὰ χρυσὸ τοῦ Παλατιοῦ,
 καὶ μ’ ἐκίταξαν πολλοὶ
 μὲ τὴν ἀκοή τοῦ μαηοῦ.

Κόττα τὸν ρεπουμπλικάνο,
 κοκκαλιέρα μου κομηρή,
 πρὶν τὸν Κόντε σου τὸν κἀνα
 νὰ χορεύῃ στὸ ταῖρι.

Κ’ ἐγὼ τὸν ἐπιλοήσαα καὶ τοῦρα :
 Δημητράκη,
 ποῦ κἀνεῖς φασαρία,
 πὼς ἔχεις τόσον ἔρωτα καὶ θυνατὸ μεράκι
 γιὰ τοῦτη τὴν κυρία :

Ραλλὰ μὲν φουριόζικο καὶ κοσμαγαπημένο,
 μὰ μπαλαρίνα σὰν κ’ αὐτὴν πὼς εἶσι τὴν φεμαράεις ;
 ἀέμμη γδὲς τὴν ἀρῆσε· σὶν Κόντε τὸν καυμένο,
 κ’ ἄμειος θέλεισ καὶ κἀλὰ νὰ τοῦ τὴν ξαναπάρῃς ;

Γιατὶ καθμολ καὶ κόποι
 γι’ αὐτὴν τὴν Πηνελόπει ;
 γιὰ πολὺς καρθρόκιντος ἔρωτικῆς λαχάρας ;
 εἰ θῆβολο τῆς βροίκεται μὲς τέτοιαις κοκκαλιέρας ;

“ Ἡ καλλιὴ τῆς πέρας,
 γιὰ δὲς τὴν πὼς ἐγάρασε.”

Δὲν εἶναι ῥόδο σὰν καὶ πρὶν, μήτε γλυνοπορτόκισαλο,
 τὴν πῆσαν τὰ γεράματα κ’ εἶναι περὶ καὶ κούκαλο.

Μὴν κἀνης εἶσι, Μῆτρο μου, μὲ τοῦτη τὴν κυρία...
 νεράπου γιὰτὶ οὐ βίλεπουνε κ’ ἀπὸ τὴν γαλαρία.
 Κ’ ἐκείνους μοῦπε : Φασουλιή, δὲν ἔθρεςε σὸ τί κἀλλή
 καὶ νοστιμάδες κούβει !...
 μ’ ὄλα τῆς τὰ γεράματα καὶ μ’ ὄλο τῆς τὸ χάλι
 οὐ καλεὶ καὶ οὐ σῖβει.

Ἀκόμη θῆβρης ἀγκυλιὰ
 ‘στὴν Ψωροκώστενα θερμῆ,
 κ’ ἡ κότα λέγουν ἡ παλιὰ
 πὼς βγάξει τὸ κἀλὸ ζουμί.

Τὴν γλῆνα τῆς δὲν ἔθρεςε...
 χαρὰ σὶν ποῦ τὴν χαίρεται,
 κ’ ὄσο κιντὸ τὴν Δαλιὰ
 μὲ τὸν Κορραῖτη νὰ τῆθῃ,

δὲν ἔθρεςε πὼς λιγόνομαι, μονιέτσι νὰ κρεπάρο,
 καὶ σκέπτομαι νὰ τοῦ ριχτὰ νὰ τοῦ τὴν ξαναπάρῃς.

Λοιπὸν ἀπὸρτ τοῦ φῶναφα, κ’ ἐκείνους, καιοῖδῶρη,
 χυμῆ νὰ τοῦ τὴν πάρη,
 κ’ ἐγίνετο πολὺ κἀκὸ μὲ τοῦτη τὴν κυρία,
 κ’ ἔχειροκορῶτε κ’ ὄλας ἀπὸ τὰ θεωρεῖαι.

Κ’ ἕνας ἄλλος αἰγιῆδς,
 ποῦ ποῖε τοῦ δὲν λιμάρει,
 πότε πότε τῆροπαλὸς
 τὴν χορεύετρια φεμαράει.

Τὴν κηλαρίαν καὶ τόσοι, ποῦ καὶ τῆς ἔχουν ῥέβει,
 κ’ ἔκρωσαν τὰ λυσοκά τὸν πορὸς νὰ τὴν προτοχορῶνῃ.

“ Ἡ κυρία νέους γέρονς
 καὶ ποιιέλους ναββαλῆρονς
 δαιμονίζει καὶ τρελλαινέι,
 καὶ δὲν εἶναι στὰ σωστά των,
 λὲς καὶ νῆχουνε μῆροστά τῶν
 τὴν ὄρατα τὴν Ἑλένη.”

Ἐκέρωσαν κ’ ἐλάωνε μνηστήρες κ’ ἔρασαί τῆς
 μὲ στοργάγαι καὶ μὲ γυλιέτσις,

κ' ἐπέφτανε τὰ σάββα των ἐμπρός σ' ἐπνεολτέ της
κ' ἤθελαν σαλαρίτισαι.

Κ' ἐνφ ποῦ λές ἐφρένιαζαν γὰρ τοῦτο τὸ σαράβαλο
κ' ἤβλαπα κάθε χορευτὴ ἐρελλὸ καὶ ματιώδη,
μὲ Πιερότους, Περιμιλῆ, κιντὸ καὶ τὸν Καρνάβαλο,
καὶ μομπαν τῆς Ἀπόκρης πὼς ἤλθε τὸ Τριφίδι.

Ἔνα πλῆθος μασκαράδες
μπαίνουν μέσα σ' ἐπ χορὸ,
κ' ἄχαμοὶ καὶ κουλάρδες
ξερωνίζουσι : τραλαρό.

Πιερότοι τραγουδοῦν
τῆς Βουλῆς τῆς βαρβατίλαις,
καὶ χορεύουσι καὶ πηροῦν
γαϊτανάκια καὶ γκαμήλαις.

Ὁχ ! ψυχὴ μου ! τίθει ταῦτα ;
μὲ βιοιὰ καὶ μὲ λαγοῦτα
ψάλλου τὴν γερὰ φροῦτα,
τὴν γερὰ τὴν μοικαλιάρα,
τὴν τοιμιλοῦ καὶ τὴν σαλιάρα.

Πι χαρὰ μας ! .. Καρνάβαλι
μὰς ξυπηρὸ πολεμικό,
καὶ παρὰς μὲ τὸ τουβάλι
χύνεται σ' ἐπ Κεντριμό.

Μη φωνάζετε... σπασμοί...
ὁ Καρνάβαλος σιμόνει,
κ' ὁ προῦπολογισμός
διόενα καρδαμόνει.

Φέγγουν φῶτα, φέγγουν λύχνοι
καὶ λαμπάδες Καρνάβλου,
κ' ὁ Καρνάβαλος μὰς δειχνεὶ
τὴν χορευτῆρα τοῦ μάλου.

Κιντῆτε τὴν ἀναφωρῆ, πὼς ἡ κοιλί της πρήσκειται,
πὼς εἰς ἐνδιαφέρουσα κατὰστασι ἐφρῖσκειται.
Τόσος καιρὸς ἐπέρασε κ' ἦταν ἡ καιμοίρα
παρθενικὴ καὶ στείρα.

Μὰ τώρα σ' ἐπ γεράματα,
τώρα σ' ἐπ ξεμωράματα,
καθὼς τὴν Σάρα τῆς Γραφῆς τῆς ἤλθε νὰ γεννήσῃ
καὶ νὰ μὰς συγκινήσῃ.

Τὴν καὶ μὲν τὴν γερὰ ! ...
μέσα σ' ἐπ Ἀποκρῆ,
'στους χοροὺς καὶ σ' ἐπ σταντοῦρα,
νῆχη τέτοια γεννητοῦρα.

Ἔτσι ἀπὸ τόσα χρόνια,
ποῦ πετοῦσε μὲ μπαλόγια,
τῆς κατέβη νὰ ποηῖ
καὶ Σκρατοὺς ἐγκυμοῦει.

ὦ ! καλὰ τῆς ξυπηροῦρα !
ὦ ! καλὰ τῆς γεννητοῦρα !
Πόνος τὴν πονεὶ δεινός,
μὰ πορὸς Ζεὺς σημεραῖός
ἐβρε χρουφὴ βροχή
γὰ τὴν στείρα τὴν φτωχὴ ;

Ἢ καὶ μὲν πὼς φουσκῶνει !
νὰ ! τὴν ἔπασαν οἱ πόνοι.
Μὲ τὸν μαρβαλιέρο χάμα
πέφτει καὶ λυθθυμῶει...

τρέξετε, παιδιὰ, γὰρ μάμο,
τρέξετε καὶ γὰρ μαμημῆ.

Τὸ παιδί, ποῦ συνελήφθη μὲ τὸ νέο Καρνάβαλι,
τῆχαε θὰ τὸ γεννήσῃ ; τῆχαε θὰ τὰποβάλῃ ;
Μήπως εἶναι χωρατὸ
διπὸς ὅλα τῆς κ' αὐτὸ ;

Φασουλή, καὶ σὺ τί λές ;
τῆχα τοῦτο τὸ παιδί
ἐφρωστον κ' ἀριμελλές
μετ' ὀλίγον δὲν θὰ ὀθῆ
τὸ φῶς τοῦτο τῆς ἡμέρας,
ἢ θὰ βγῆ κανένα τέρας ;

Τὸ τουμπελῆ μὲν βαρό...
χαρὰ σ' ἐπ Ροιμοῦντῆ
γὰ αὐτῆς τῆς νιάμας τὸν χορὸ
καὶ τὴν ἐγκυμοῦσῆ.

Στὰ γέλοια ξεκαρδίζομαι μὲ τούτῃ τὴν κυρὰ,
τὴν γόνιμη τὴν Σάρα,
ποῦ τώρα γὰρ στρατεύματα γυρεῖσι κουμπάρῃ
νὰ κῆνη καὶ κασάρα.

Κατηγοροῦν τὴν νιάμα μας, γιατί κ' ἄν εἶναι γραῖα
θέλει καρδῆρα καὶ σταντοῦς νὰ πῆσ' ἐπὶν Κορέα.
Κατηγοροῦν τὴν τίφγια μας, γιατί τῆς ἤλθε φροῦρα
νὰ κῆνη γεννητοῦρα

τώρα ποῦ τόσας γέννησαν γεγιτόνοιας ἐγκαίρας
καὶ διχως βάρος σῆμερα χορεύουσι ἐλευθέρως.

Καθεὶς ἐς ψάλλῃ χωραπὸς
τοῦς χρόνους τῆς ἐκκλειας τῆς,
κ' ἐδλογημένος ὁ καρπὸς
ἐς εἶναι τῆς κοιλίας τῆς.

Τέτοια κ' ἄλλα τούτους εἶπε, κ' ἄρχισαν φωνάζει καὶ κρότοι,
κ' ἔρχεσαν οἱ Πιερότοι σ' ἐπ χορὸν
μὲ γράν-κασίας καὶ ταμποῦρα,
ποῦ τοῦς εἶχε πᾶσαι μοῦτρα.

Ἔτρεχα κ' ἐγὼ μ' αὐτοὺς
ὡς φρενήρης ἀναγέλλων
τῆς γερῆς τοῦς τοκετοῦς,
κ' ἐβελι σαλιζῶν μέλλον.

Κ' ὁ χορὸς ἐπῆξε τέλος, μὰ σὸν τοῦτον, βρὸ βουβάλι,
'στὴ Βουλή θὰ γίνουσι κ' ἄλλοι,
κ' ἄν τὸ γένος ἀπαχῆς
ἐτοιμάσου γὰ νὰ πῆς.

Ξέρεις δι' σ' ἐπς κυρίας Φωροκώπτενας τοῦς μπάλους
δὲν χραιάζονται προσκλήσεις καὶ βελάδες διπὸς ὀλλοῦς..

Πῆς καὶ μπαίνει ἐκεῖ πέρα
καὶ τὴν νύκτα καὶ τὴν μέρα,
καὶ χωρὶς νὰ δώσῃς ὀδῆρα
κάνεις χάρι τὸν χορὸ,
καὶ νιτῆς τὴν κασιοῦρα
καὶ σποτόνεσι τὸν καιρὸ.

Π. — Μ' ἔσκασι σὲ τρία φύλλα, φαμφαρόνε χορευτῆ,
μὲ χορῶν περιγραφὰς,
κ' ἐτοιμάσου νὰ τῆς φῆς...
νὰ κ' εἰνήνῃ, νὰ κ' αὐτῆ.

Σῆμερον εἰς τῆς Φόν-Λότινετ τὴ βραδρὰ μοναδικῆ,
μὰ μεγάλη συναυλία κ' ὄντως παρηγουμῆ.
Μαθηταὶ μὲ μαθητῆρας ἐκτελέδουσι θὰ προβάλλουσι
καὶ τὸ Ρένριεμ τοῦ Μόζαρτ τὸν περιφροῦν θὰ ψάλλουσι,
ποῦ τὸ μέλπουσι διοὶ τώρα σ' ἐπ Γερμανικὴν κωμῆδα
ἐοργάζοντες τοῦ Μόζαρτ ἐκινωτατηριῶδα.